

3. Danův Memoriál na Bush River 2012

Sotva jsme se vrátili z Kytary, pustili jsme se do horečnatých příprav na 3. Danův Memoriál. Za pomoc s kamarátky musíme letos poděkovat více lidem. Kamarádu Šocovi z Edmontonu, kamarádce Marii. Dokonce jsme letos zapojili i část naší rodiny, Jerryho, jeho bratra a naši Christine. Takže bylo z čeho vybírat!

Jerry se asi týden před potlachem jel podívat, jen tak na otočku, jestli je všechno v pořádku s cestou, abychom se tam dostali. Zůstal tam asi dva dny a vrátil se domů. Já jsem si mezitím stěžovala Mirce a Borkovi, že mám starosti když tam jede sám, jeden nikdy neví co se může přihodit a tak Borek řekl, že vyjedou na Bush River v neděli - týden před potlachem, aby tam Jerry nebyl sám, a tak jsem měla duši v klidu. Jerry začal nakládat to, co všechno sebou obvykle vozí, náš stan s kamínky, dva stany teeppee, ceny, všechny letopočty, které jsme dělali na každý nový potlach od roku 1976, zkrátka van byl více než nacpaný. Když jsem se přišla do garáže zeptat kde pojedou já, tak řekl, že si mám vzít svoje malé auto, že už nemá místo! Moc mě to nepřekvapilo, je to tak pokaždé, Jerry musí mít sebou všechno a něco i dvakrát jak říká Fony. Zavolala jsem Ivanovi a Draze a domluvila jsem se, že pojedou s nimi. Ještě jsem se zeptala jestli by mohli zpátky vzít i Šístku s Míšou, kteří přiletěli na Memoriál, věnovaný také Hanzovi.

Na Bush River Šístku s Míšou přivezla Šárka.

Pár dní byli na Bush River Mirka, Borek a Jerry sami, a

pak se všichni začali sjíždět. Ve středu už tam bylo hodně lidí, ve čtvrtek přijela většina. Každý si chtěl užít chvíle strávené s kamarády, které tak rychle utíkají. Já jsem přijela s Ivanem a Drahou ve čtvrtek. Cestou na 67 km nás čekalo překvapení. Na pravé straně cesty směrem nahoru

do kopce začali dřevaři těžít dřevo a zanechali po sobě spoušť. Vyrubané stráně, všude plno pařezů a kořenů, až mě zamrazilo u srdce, jak to bylo zdevastované. Mám obavy, aby se právě tam nezačala sesouvat půda a nezaplavilo to cestu a nám přístup na příští setkání.

V pátek večer jsme seděli u malého ohýnku a hrálo a zpívalo se až do ranních hodin. V sobotu pozdě odpoledne kluci začali dělat hranici, kdyby se náhodou ukázali rangers, aby nám neřekli, že naše hranice má "přes míru!"

Tradičně v sobotu večer oheň zapálili Borek jako trapper a Věrka Hammerschmidt jako Indiánka. Věrku jsme oblékali v našem teplém stanu u kamínek a já jsem zjistila, že přece jen jsme něco doma zapoměli, a to šaty pro Indiánku. Běžela jsem za Mirkou a ta měla hned nápad, měla v jejich kempru fialovou deku po jejich pejskovi a tak jsme ji spíchly špendlíky, a Věrku do toho oblékly. Slušelo jí to, vypadala jak Indiánka z Peru.

Jerryk zahájil potlach, uvítal všechny kamarády, kterých se letos sešlo méně, bylo nás 45, ale jak jsem již psala, bylo to tím, že hodně kamarádů bylo v Čechách a na Slovensku. Memoriál jsme také věnovali kamarádu Hanzovi, který odešel do věčných lovišť tento rok.

Pro ty, kteří jste ho znali, jsem napsala a přečetla tuto vzpomínku:

Tento rok nám odešel další kamarád, kterého jste všichni dobře znali, kamarád Hanzin. Odešel příliš brzy, měli jsme si toho ještě hodně co říci. Byli jsme všichni v šoku, když jsme se o jeho náhlém odchodu dozvěděli, mohu mluvit jen za nás dva, za Jerryho a za sebe. Nebyli jsme schopni na nic jiného myslet, na nic se soustředit. Stále jsme na něho vzpomínali, mluvili o něm, připomínali si různé večery strávené s ním u ohňů. Jeho největší láskou byla kytara. Kytara v jeho ruce oslovila každého z nás, všichni si dobře vzpomínáme na jeho přímo encyklopedickou paměť na písničky. Trampská písnička nad ním držela ochranou ruku i ve chvílích jeho zdravotních nesnází.

Hanz byl v pravém slova smyslu "dítě přírody", když si vzpomeneme jak žil na Konečné, kde to tolik miloval. Pochybuji o tom, že by někdo z nás dokázal žít tak jako žil on, v dnešním světě techniky! Hanzin byl zručný člověk, měl píli, energii a talent. Zůstaly nám po něm písničky, nahrané na kazetách kamarády, předměty které vyráběl tak zvaně na koleně z přírodních materiálů, viz jeho hrníčky, štokrlata, různé stoličky a židle. Je nám to moc líto, že už nikdy neuslyšíme jeho kytaru a jeho písničky u žádného ohně. Na druhou stranu si musíme uvědomit a nesmíme zapomenout, že i ti, kteří už odešli na svůj poslední vandr, sedí mezi námi, sedí a mlčí protože mluvit už nemohou. Dokažme jim, že na ně nezapomínáme a že jdeme dál stejnou stezkou jako šli oni.

Soutěže tentokrát nebyly, ale každý kdo se zasloužil čímkoliv k průběhu potlachy, ať děláním dřeva, hranice nebo zábavu si vybral cenu.

Hrálo a zpívalo se opět do ranních hodin. O zábavu se postarala Alenka, Ivoš s Pepíčkem, Pepik Tajbl, Pepik

Kraus, Waltr, dokonce nám zahrál i Pavel Hamerschmidt, Moose, Jerryk.

Druhý den, v neděli jsme opět slavili Díkůvzdání a odpoledne nastalo velké hodování. Vašek mistrovsky upekla dva krocany, udělali jsme velkou tabuli a každý přispěl nějakou dobrotou, Moose uzeným lososem, holky různými saláty, Mirka přinesla kedlubnu, kterou vypěstovala, byla větší než moje hlava, štrůdly, stůl se prohýbal pod různými lahůdkami, zkrátka všichni jsme se přecpali jako vřdycky. Musím podotknout, že počasí nám přálo, bylo slunečno a poměrně teplo, i noci nebyly tak studené jako jiná léta, bylo něco kolem -4°C .

V neděli večer se to tak nějak ztvrtlo, že zábavu vedly holky. Chlapi se pomalu vytráceli a zbylo tam více holek a tak jsme si zazpívali i "prostonárodní", došlo i na "Když jsem šel na půdu pro hrábě" kterou jsme nezpívali od té doby co odešel Dan, ale jestli na nás koukal, tak z nás musel mít radost, zvládli jsme to na jedničku. K této zábavě nejvíce přispěla Šístka, která napájela všechny okolo ohně a když ne ona, tak posílala Míšu. Jsem si jistá, že na tento večer budeme dlouho vzpomínat. Všichni jsme vysílali přání k hvězdnému nebi, abychom takových večerů mohli prožít co nejvíce.

V pondělí ráno se všichni začali rozjíždět domů, někteří zůstali až do úterý a pomohli Jerrymu všechno sklidit a dát do pořádku.

Co říci závěrem? Poděkovat všem za pomoc, nechci se moc spoléhat na svou paměť, už je to přece jen dva měsíce a tak bych nechtěla na někoho zapomenout, proto díky Vám všem, kdo jste nám pomohli! Odměnou všem byly šťastné obličeje z našeho setkání. Opravdu stačí málo ke štěstí!

Madla a Jerry
TPHB Calgary

8. Trampská Kytara 2012

Letos 1. září 2012 se konala již 8. Trampská Kytara v Saperově. Jako každým rokem jsme vyjeli o něco dříve, abychom si užili krásy Britské Columbie, koupání a tepla odcházejícího léta.

Loni jsme přišli na zkratku, abychom nemuseli jezdit přes Kamloops, tak jezdíme okolo Adams Lake, je to o trochu kratší, ale hlavně daleko méně aut po cestě.

K Saperovi a Lence jsme přijeli ve čtvrtek večer a dole na louce už bylo pár kamarádů. Áda s Lenkou měli opět určitě plné ruce práce s přípravou a bylo to ještě ztížené tím, že Áda také připravoval akci pro Edmontonskou partu na oslavu narozenin na Pembine v ten samý weekend.

Na letošní Kytaře se sešlo méně lidí, ale jsem si jistá, že to bylo tím, že letos byly vyjimečně

laciné letenky a plno kamarádů se letělo podívat do staré vlasti. Odhadla bych, že se nás sešlo tak kolem čtyřiceti až padesáti.

Změna byla také v tom, že Kytara se konala jen v sobotu odpoledne. Počasí nám přálo, bylo docela teplo a tak jsme si opět užili odpoledne plné krásných písniček a dobré nálady. Dokonce i noci k nám byly showivavé, nemrzlo tak, jak jiné roky, ale u ohýnku bylo příjemněji.

Jako vždycky se hrálo všechny noci od pátku až do neděle. Každý večer byl tak nějak "svůj" díky tomu, že se sešlo hodně kytaristů s různým žánrem písniček. Určitě si každý přišel na své!

Všechno pěkně rychle uteče a skončí a tak jsme se opět rozloučili s přáním, abychom se zase všichni na příští Kytaře sešli ve zdraví!

Madla a Jerry
TPHB Calgary

Prad'ourovny úvahy – zase trochu okolo písniček

Pro ty, kteří článek znechuceně neodloží s povzdechem „ať jde do s jeho úvahama“ dodávám, že tentokrát nejde o „trampskost“ (nepřekousnout jazyk) či „netrampskost“ písni, ale o důvěru v obsah textu (což je bruslením na dost tenkém ledě), resp. o volbu akordu.

Na př: „**Tenkrát to bejvalo krásný, tenkrát byl jinačí svět.....**“,

což zpívají s jakousi vzdorně zalíbenou zarputilostí nejen trampové v idealistickém **vzpomínání na 16. století**. Prdlajs byl jinačí, svět je po tisíciletí téměř stejný, to jen jeho obyvatelé ho neustále přetvářejí, tu k dobrému, tu ale naopak ku špatnému.

V mládí člověk chce všechno nové a moderní, když pak zestárne, bývá tomu převážně naopak a připadá mu, jak to dříve všechno bylo hezčí. Asi nejsem jediným, kdo vzpomíná otcova (dědova) povzdechu „Jó, za první

republiky byl za 2 krejčary párek i s rohlíkem“ (obojí samozřejmě nádherně křupalo). Mládí holt bylo mládím a na jeho krásy vzpomínáme nakonec i my, které režim padesátých let sakramentsky postihl pak v dalším životě.

Ale abych se vrátil k tématu - já spíše myslím, že tím těžištěm výše zmíněné písničky je verš „...tenkrát si lidi jen pláclí, a hned si věřili...“ V dnešní době, kdy člověk věří maximálně nejbližším členům rodiny (rád akceptuji rodinu trampskou, kde bývá dané slovo téměř zákonem). Za hranicemi těchto rodin je to často katastrofa (nemluvě o našich „volených“ zástupcích). Proč, asi víte sami.

Těch škarohlídů, co zarputile tvrdí, že dnes je všechno horší, než časově nepřesný termín „tenkrát“, bych se - při vši úctě téměř tříasedmdesátiletého dědka k těm - mentálně daleko starším - zeptal, za jak dlouho by v tom

16. století mohli čekat odpověď na dopis na jiný kontinent (netuším, za jak dlouho by dorazila tenkrát šalupa třeba do Austrálie) a pokud vědí, co je Skype (nebo alespoň e-mail), nebylo by na škodu si to porovnat. Jo, už slyším námitky o globalizaci, nadnárodních společnostech, eurozónách.....ale uvědomuje si někdo, že v těch „starých časech“ proklatě podstatně záleželo na „cenové skupině“ (tedy - společenské třídě) každého jednoho z nás? Ono se totiž jinak pohlíželo na svět ze hřbetu koně s diamanty posázeným sedlem a docela opačně z pozice nevolníka u majitele tohoto sedla. Ve které společenské vrstvě by asi žili ti, co o tom 16. století dnes tak básní? Pochybuji, že by většina z nás tenkrát seděla v tom „diamantovém“ sedle.

Ty chvalo zpěvy o tom, jak „krásný“ to tenkrát bylo, mi tady totiž nějak nesouhlasí s dějinným faktem, že nevolnictví bylo zrušeno teprve císařským patentem Josefa II. z **1. listopadu 1781** a robotu zrušili rovněž císařským patentem až **23.8.1848**, což mě nutí k zamyšlení:

Co to vlastně tenkrát v tom šestnáctém století „bejvalo krásný na tom jinačím světě.....“?

Spolek pro potírání E-duru

Ne, ta stupnice (resp. harmonie) se ničím neprovinila, některé písničky v tomto akordu hezky zní a mnoha zpívajícím vyhovuje i svou výškou, leč.....

Když jsme kdysi začali s partou, formující se okolo Dannyho (J.H., za oceánem později zvaného „Rudé Oko“), jezdit na první čundry a vnímali kytaru jako nepostradatelný přívažek k úeskám či telatům, začala nás zajímat samozřejmě i obsluha tohoto – dle básníků - ženské tělo připomínajícího dřeva. Trochu jsem obdivoval Pepíka Marečků, Špatenku či Velemína Kytličku, kteří již oplývali všelikými akordy, a přestože táta (Kanička) býval primárem prvních Ztracenáckých kytaristů, učil jsem se radši (blb) tenkrát od kamarádů. Nejjednodušším se (nejen

pro mne) zdál E-dur a když jsem pak přidal k němu příslušné A-dur a H-7, tehdejší hity jako Kam tak spěcháš, trampe, kamaráde či Ó, Zuzano, jsem už hravě zvládal. No jo, ale na „Řeka hučí“ už jsem byl krátký. Ten Fis byl sice také jako E-dur, ježe o kus dál a musel jsem před ním překlenout krk ukazovákem a to už byla fuška, ale po jeho zvládnutí jsem zjistil, že když to celé posunu o pražec výš, umím už i G-dur a naopak – o pražec níž je F-dur. A bylo to!

Jenže znám i takové, kteří se z pohodlnosti (či neschopnosti?) nejen od toho E-duru neodlepili po celý život, ale neodlepili se ani od toho tehdy naučeného repertoáru, zakrývajíce často své zaseknutí tvrzením, že vše jiné je špatné, protože netrampské (i když polemika o trampskosti, obzvláště v oboru písniček, patří k těm definitivně imaginárním).

Na zpěvákách trosek naší bývalé osady notorickým „éduristům“ – v rámci naprosté svobody slezinářů - v písničkování nikdo nebránil, ale pro srandu jsme demokraticky založili ten - v nadpisu uvedený spolek, aby zase nezlobili až tak moc. Naše sleziny byly (i dnes jsou) každému otevřené (no.... tedy..... skoro každému), takže se tam okolo stolu drží hudebních nástrojů naprosto různorodá směska muzikantů, kteří jsou či byli spojeni s trampingem, ale jsou různých hudebních vyznání. Při způsobu „pějme píseň dokola“ je každý pro tu svou písničku „kapelníkem“ a nikdo si nestěžuje, že se hraje moc takových či makových písní. Naopak – převládá spokojenost a všechny to baví – prý proto, že na rozdíl od mnoha slezin s léta neměnným „zasedacím pořádkem písniček“ tady nikdo nikdy neví, jakou ptákovinu si ten na kom je řada, zrovna vymyslí. Paradoxně to ale působí i pedagogicky na ty „ortodoxní éduristy“ tím, že když chtějí brnkat s ostatními, musí si osvojit i ty složitější akordy .

.....no jóóó.....já víím.....ale zase..... trocha sarkasmu ještě nikdy nikoho nezabila.....

Podzimní potlach v Texasu 2012

Ahoj!

Musím říct, že když se potlach nepodaří, je to neštěstí. Když vše klape, tak je to opravdu radost!

Jeli jsme na Fort Adamson již po dvanácté. Klasicky odjíždíme z domova pozdě odpoledne. Máme to 15 hodin jízdy od výjezdu k dojezdu. Převážně jedeme tmavou nocí. Letos jsme změnili cestovní řád, a jsme byli na cestě ráno, než sluníčko svítlo. Tím pádem jsme poznali krásy Missouri i Arkansasu.

Jelo se nám dobře a dorazili jsme asi v 10:00 v noci. Zajeli jsme na místo kde celé roky stanujeme. Rychle

j jsme připravili spaní. Drapli jsme židle a pití. Viděli jsme skrz stromy, jak ohniček plápolá a běželi jsme se pozdravit s kamarády.

Hned ráno jsme se vrhli na stavění našeho kempu. Šlo nám to krásně, však toto místo známe. Natáhli jsme celtu a do malého stanu naskládali pití a zavazadla. Za chvíli kuchyňka byla zorganizovaná a my jsme bydleli.

Každou chvíli přijížděla auta. Večer se kroužek kolem ohniště rozšiřoval. Fanošek měl samé nové fóry - kam on na ně chodí? Smáli jsme se, zpívali jsme; nálada bezvadná.

poklad byl zakopaný. Vlastně tričko, mapu Vancouver Islandu.

Bohužel, pro mne a Petka to byla poslední noc. Nám ten čas tak utekl; samé srandy, známé písně a opravdu dobrá parta.

Jak je to možné, že ta cesta domů je vždycky delší?

A čím víc jsme si ten potlach promítali, bylo jasné, že vše dobře klapalo a měli jsme radost!

Ahoj z Illinois,
Jana Tornádo, U Dvou Potoku.

Sváteční oheň se zapálil a letos ta chvíle ticha mi připadala nějaká dlouhá. Snad 5 kamarádů nám odešlo. Podívala jsem se na to nebe plné hvězd a zdálo se mi, že jich je nějak víc a že ty hned nad námi o něco ostřeji svítí.

Muzikantů bylo moc, a celou noc se na podiu střídali. Nikdo to neorganizoval a bylo to opravdu krásné pozorovat, poslouchat a připojit se do zpěvu.

K ránu začalo pršet a hřmělo. Měli jsme se sejít na potlachovišti v 11 ráno, ale Námořníkův Bál holt počkal, až se matka příroda vyvztekala. To bylo námořníků a pirátů a šlapek. Já jsem byla za "Pirates' Chest", slovní hříčkou, tedy. Kolem krku jsem měla pověšenou truhlu, v ní samé šperky a brilianty. Rozdávala jsem zlaté dukáty - čokoládový peníze. Na zádech jsem měla mapku, kde ten

Smutná povídka

Uplynula již řada let od chvíle, kdy se zhroutil železná opona a otevřely se hranice na západ. Odvažuji se až teprve nyní, popsat příhodu z té doby, doufajíc, že čas již dokázal utopit bolest, která je s touto povídkou spojená, abych se neúmýšlně dotkl citů jiných lidí.

Otevření hranic vyvolalo davovou hysterii celého východního bloku. Vlastním barák jen 7 kilometrů od hlavní tepny vedoucí na Benátky a s hrůzou jsem viděl stovky východních autobusů, které si to hasily na jih.

Faktem však je, že i já jsem byl nadšen novým politickým vývojem a bydlice jen několik kilometrů od bývalé železné opony, neváhal jsem, abych nepřiložil ruce k dílu.

Ohromná spousta mladých lidí nemaje peníze, aby si zakoupili jízdenky se snažili dostat do Itálie autostopem. Tak jsem při každé výpravě do města za nákupem, měl našlapanou dodávku mladými Čechy, Poláky a nebo Maďary, kteří se snažili dostat na italské pobřeží, aby tak

poprvé spatřili moře a zázraky západní civilizace. Dokonce i místní policisté, kteří mě několikrát zastavili při kontrole, nademnou mávli rukou, když viděli, že v dodávce, která je registrovaná pro dva lidi, je jich nacpáno deset. Obvykle s ohromnou spoustou ruksaků nacpaných východní stravou.

Ne, že by tito mladí lidé potřebovali k přežití potraviny z východu, ale ani jeden z nich neměl v kapse peníze na to, aby si mohl zakoupit jídlo v Itálii. Proto se snažili přivést si všechny zásoby z domova, k náležitému rozhořčení místních obchodníků.

Fakt, že obvykle spávali v příkopech a na autobusových stanicích z nich dělal pobudy. Nebylo divu, že po několika dnech takového života toho měli plné zuby a snažili se, co nejrychleji vrátit domů, aby se zase mohli umýt a pořádně najíst.

Potkával jsem je na jejich cestě k moři plných nadšení,

jak si teď budou žít a potkával jsem je zase na jejich cestě zpátky, kdy nadšení bylo nahrazeno únavou a hladem.

Bylo mě jich líto. Cestoval jsem sám po mnoho let podobným způsobem a to mě s nimi sblížovalo. Proto jsem neváhal a když s tím souhlasili, vzal jsem je k sobě na barák, kde se mohli zase pořádně najíst a vykoupat. Obvykle druhý den jsem je zase zavezl na hlavní silnici, aby mohli pokračovat v cestě, protože pomoc je rozumná, ale nemá se přehánět, aby si lidi nezvykali.

Byly z toho hezké večery u táboráku s trochou vína na rozvázání jazyka a tak jsem se dovídal o tom, jak se žije na druhé straně.

Když se náhodou přihodilo, že ti stopaři byli Češi byl jsem nadšenější, že si zase po mnoha letech mohu pokecat v rodném jazyku. Některé večery se lehce protáhly až do ranních hodin.

Zůstaly mě z těch večerů krásné vzpomínky a adresář nabitý desítkami adres lidí, kteří s časem zmizeli, aby se už nikdy nevrátili.

Z celého tohoto davu lidí, se mě však vrací vzpomínka na Gabku, kterou jsem potkal právě podobným stylem.

Při cestě zpátky od moře, kde jsme se byli s dětmi cachtat, jsem zastavil dvěma stopařům. Ona, jednadvacetiletá hezká holčička, on o pár let starší, naplněný zklamáním z přecivilizovaných pláží středoziemního moře, kde i pouhé kempování na divoko je zakázané.

Jako obvykle peněženka prázdná a ruksaky vyjedněné, tak nebylo divu, že když jsem jim nabídnul, že se u mne mohou zcivilizovat, radostně přikývli.

Beru je tedy ke mně do hor a situace se opakuje jako obvykle.

Teplá sprcha, kterou potřebujeme i my protože jsme všichni zapatlaní mořskou solí. Po dobré večeri vytáhnou flašku vína a u ohýnku, prokecáváme část noci.

Atmosféra je vynikající, ve svitu měsíce v úplňku se vypíná můj totem a víno s kytarou dodává všemu kouzlo, které jsem se snažil celý život vybudovat. Není divu, že ti dva mladí jsou unešení. Tohle se obvykle v paneláku nevidí a tak sedíme a popíjíme a já vytahuji vzpomínky z mých cest, když jsem se podobným způsobem probíjel přes Asii do Austrálie.

Oplátkou se dovídám o tom, jak mizerně vypadá situace v Čechách a jak se čím dál tím víc lidí snaží dostat někam ven.

No všechno má svůj konec a tak zalézáme do pelechu a snažíme se dohnat co jsme zanedbali.

Ráno je parádní, sluníčko svítí a tak jen přikyvují, když mě ti mladí přesvědčují, že dneska ten stop pojede parádně.

No byli sympatičtí. Ale každý máme svůj život a tak je nakládám do dodávky a za chvíli je vysazují na hlavní

cestě do Rakouska.

Ještě jedno zamávání a vracím se domů.

Život jde dál. Uběhl rok a já jsem na ně docela zapomněl. Mým horským domem proběhla od té doby spousta lidí a jen zápis v našem cancáku označoval období, kdy se tu kdo zastavil.

Je srpen a my zase jedeme k moři. Znamená to vstávat v pět hodin ráno a pěkně šlápnout na plyn, abychom se propletli Udinskýma uličkama dokud jsou lidé ještě v posteli. Chceme se dostat do Grada na pláž, ještě v době, kdy je možné najít neplacené parkoviště. Dospat se můžeme později na pláži.

Ještě před výjezdem na hlavní silnici, vidím u cesty postavený maskovací jehlan. Je mi hned jasný, že za mnou někdo přijel. V noci už se nedostal do Patoka a tak si to rozbalil tady. Nemá však cenu zastavovat, je moc brzo ráno a jsem si jistý, že jestliže se dotyčný dostal až sem, tak další cestu k baráku najde. Ten není zavřený, tak můžeme počítat s tím, že ho po návratu kolem páté hodiny odpolední, najdeme a budeme mít dost času na přivítání.

Vracíme se v dobré náladě a s překvapením zjišťuji, že v domě nikdo není.

Že bych se spletl a ten dotyčný se stanem, jel někam jinam?

No všechno je možné a tak jdu do sklepa, abych si otevřel moje první pivo, na které jsem se celý den těšil. V kuchyni na stole zahlédnu obálku s mým jménem.

“Tak tady přeci jen někdo byl!” říkám si a otvírám ji.

Šok, který jsem dostal po přečtení prvních pár slov, mě posadil na židli a místo piva jsem sáhnul po flašce se slivovicí.

Gabka byla zavražděná, v severním Pakistánu, píše mi její přítel, který se tady jen zastavil, aby mě nechal vědět.

Výstrižek z českých novin je přiložen a dovídám se, že její tělo bylo nalezeno hozené v řece, příčina smrti, ubití kamením (lapidace).

Její nový přítel, se kterým cestovala, zmizel a předpokládá se, že je také mrtev.

Dělá se mi z toho špatně, taková pěkná holka a takový konec.

Co dál psát, výstrahy, varování, kdo to chce poslouchat.

Mladí s toulavýma botama se budou rodit stále a nebezpečí na ně bude stále čekat. Snad by jen bylo dobré, kdyby měli větší možnosti k získávání informací a znalostí, aby věděli čeho se mají vyvarovat.

Pedro

Smutné zprávy

Bohumil Bouček 1936-2012

Dnes se mi dostal do rukou moc smutný dopis od Simony Boučkové, která je dcerou Bohumila Boučka. Simona v něm oznamuje smutnou zprávu a to, že její otec zemřel 2. září na srdeční infarkt v městě Fort Bridger ve státě Wyoming. Je to pro mne neskutečně zdrcující zpráva, když si vzpomenu, jak jsme minulý rok po světovém potlachu pročundrovali spoustu krásných míst jak v

Americe tak i v Kanadě. Spávali jsme ve stanech a každý den navečer jsme si stavěli stany, ráno se zase vše sbalilo a hurá dál. Vždy na nás čekal, neboť byl v neuvěřitelně dobré kondici. Jeho znalost historie Ameriky byla neskutečná a bez nadsázky mohu říct, že měl znalosti průvodce, což nám i jednou nadhodil, že mu toto místo nabízeli. Poznal jsem ho při sjíždění řeky Teslin (vandr Teslin River 2005), tam jsme si nějak padli do oka a pak jsme se spolu často vyhledávali. Měl v sobě něco vyjimečného. Ten úžasný klid a pohoda z něho přímo zářila. Často jsme si spolu telefonovali. Měl jsem štěstí, že se u mne stavil v Australii a mohl jsem ho provodit po známých místech okolo Adelaide. Už jsme si plánovali jeho návštěvu buď na příští rok či na svět'ák co bude u nás. To bohužel již zůstane neuskutečněným snem. Vždy byl problém ho zastihnout doma. Měl toulavé boty, a tak většinou v březnu vyrážel na cesty. Buď do Evropy anebo do asijských zemí a pokaždé se těšil na návrat do letního Oregonu, kde bydlel, a odkud pak vyrážel na cesty po Americe. Vracel se domů až na podzim. Tyto cesty dělával většinou sám, a nemyslím že cestoval po hotelech. Byl velice skromný, takže většinu těchto vandrů prožil v přírodě pod stanem. Moc těžko se mi tento dopis píše a tak - kdo jste ho znali, vzpomeňte si na něho.

Franta Zeman, Adelaide

Miloš Večerka - Mikin

22. duben 1944 - 2. Prosinec 2012

**Čas jako by se zastavil,
bolest v srdci vrytá,
jen vzpomínka nám zůstane,
je v našich myslích skrytá.**

Různé . .

Ještě zbylo trochu místa a tak přidáváme pár fotek, co nám z vandru poslal Močál s Dášou

Veselé Vánoce a šťastný Nový Rok 2013 z redakce Stopy

Rok 2012 utekl jako voda, a už nám klepe na dveře Nový Rok 2013.

Přejeme Vám všem suchou stezku, pevně zdraví a pohodu na všech trampských akcích, kterých se zúčastníte. Zároveň děkujeme všem, co nám poslali přání ať

poštou (někdy i s finančním příspěvkem), nebo přes eMail.

První Stopa vyšla na podzim roku 1989 v době „Sametové revoluce“ proto se i naše výročí dobře pamatuje.

Jsme smutní nad posledním číslem australského Kama-ráda. Byl to první trampský časopis v zahraničí a rádi jsme si četli o trampingu u protinožců, byly to přece jenom příběhy z jiného světa.

Poděkování patří také redakci bratislavského Trampského Spravodaje a Lexovi, jehož kreslené vtipy z jejich časopisu často přetiskujeme. Také děkujeme Zdenkovi Praďourovi za dohled nad naší češtinou.

Aleš a Maruš